

Az Apostolok Cselekedetei 20-21.

Nyissuk ki a Bibliánkat az Apostolok Cselekedeteinek 20. fejezeténél. A múlt héten azzal fejeztük be, hogy zavargások támadtak Efezusban, mégpedig Demeternek, az ötvösnek köszönhetően, aki maga köré gyűjtötte a többi mestert, a hasonló foglalkozásúakat, és Pál ellen támadt, azt mondván, hogy az, amit Pál hirdet, csődbe viszi a mesterségét. Ugyanis Demeter és a többi mester Artemisz templomokat készített. Pál azonban azt hirdette, hogy amit emberkéz alkot, azok nem istenek. Demeter és a többi mester dühös csoportja később felbőszült tömeggé duzzadt, a tömeg pedig órákon át kiabálta a színházban, hogy: „Nagy az efézusi Artemisz!” Végül a város jegyzőjének sikerült lecsendesítenie a tömeget. Arra utasította Demetert és a hozzá tartozó kézműveseket, hogy ha valami panaszuk van, akkor a törvényt betartva vigyék azt a népgyűlés elé. A város jegyzője tudta, hogy ezek a zavargások miatt a rómaiak lázadással vádolhatnák őket, ők viszont nem igazán tudnák megmagyarázni, hogy mi okozta ezt a hatalmas zűrzavart. Ezután a jegyző feloszlatta a gyűlést. Így jutunk el a 20. fejezethez.

vs. 1. „Miután megszűnt a zavargás magához hívatta Pál a tanítványokat, bátorította őket, és elköszönve tőlük, elindult Macedóniába.”

Macedónia Görögország északi részén terült el. Nagy Sándor halála után a Birodalom négy részre szakadt: Görögországra, Macedóniára, Szíriára és Egyiptomra. Pál ekkorra már kb. 3 évet töltött Efezusban, és nagyon a szívében volt, hogy ismét ellátogasson Jeruzsálembe. Mivel azonban tudta, hogy a jeruzsálemi gyülekezet komoly pénzügyi gondokkal küszködik, úgy tervezte, hogy Macedónián és Akháján keresztül megy majd Jeruzsálembe, és megkéri az ottani pogány gyülekezeteket, hogy gyűjtsenek adományt a jeruzsálemi testvérek részére. Pál ezzel is szerette volna megmutatni, hogy Krisztusban valóban egyek vagyunk, Krisztusban nincsen zsidó, és nincsen pogány. És ha Krisztus testén belül egy valaki szenved, akkor vele szenved mindenki más. Pál a Korinthusiakhoz írt első levelében ír is arról, hogy a hét első napján gyűjtsék össze az adományokat (1 Kor 16:2), a Korinthusiakhoz írt 2. levélben pedig azt is hozzáteszi, hogy mindenki úgy adjon, ahogy előre eldöntötte a szívében, mert a jókedvű adakozót szereti az Isten (2 Kor 9:7). Pál tehát, mint már az előbb is mondtam, azt tervezte, hogy Macedóniát és Akháját bejárva megy Jeruzsálembe. Macedóniában és Akhájában összegyűjti az adományokat, és elviszi azt a jeruzsálemi testvéreknek.

Tehát az első vers:

vs. 1. „magához hívatta Pál a tanítványokat, bátorította őket, és elköszönve tőlük, elindult Macedóniába.”

Filippi, Thesszalonika és Bérea is Macedóniában voltak.

vs. 2-3 „Bejárta annak tartományait, számos beszédben intette őket, majd elment Görögországba. Három hónapig tartózkodott ott, mivel azonban a zsidók merényletet terveztek ellene, amikor hajóra akart szállni Szíria felé, úgy döntött, hogy Macedónián át tér vissza.”

Éppen közelgett a páska ünnepe, és Pál valószínűleg el akart jutni Jeruzsálembe erre az ünnepre. A páska ünnepére azonban a környező térségekből mindenfelől több ezernyi zsidó érkezett Jeruzsálembe, sőt külön hajókat indítottak csak azzal a céllal, hogy a páska ünnepére igyekvő zsidókat elvigyék Jeruzsálembe. Azt látjuk tehát az Igében, hogy Pálnak valahogy a tudomására jutott, hogy a zsidók merényletet terveznek ellene, amikor ő hajóra akart szállni. Valószínűleg egy olyan hajóról volt szó, amely Jeruzsálembe tartott, és amelyen több ezer zsidó utazott. Mivel Pál nem akarta, hogy valamelyik éjjel a tengerbe dobják őt a zsidók a fedélzetről, nagyon bölcsen inkább úgy döntött, hogy Macedónián át tér vissza Jeruzsálembe. Vagyis nem hajózott el Szíriába, hanem a szárazföldön felment ismét Macedóniába. Úgy tűnik, hogy az ottani gyülekezetek is látták, hogy Pál élete veszélyben van, ezért a különböző gyülekezetekből egyes testvérek elkísérték Pált azért, hogy megvédjék őt az úton.

vs. 4. Elkísérte őt a béreai Szópatér, Pirrosz fia, a thesszalonikaiak közül pedig Arisztharkosz és Szekundusz, a derbéi Gájusz” - nem arról a Gájusról van szó, akivel Korinthusban találkozott Pál -, „és Timóteus” - ez viszont az a Timóteus, akit mi is ismerünk -, „valamint az ázsiai Tükhikosz és Trofimosz.”

Őket néhány levelében említi Pál, mint útitársait.

vs. 5. „Ezek előre mentek, és Troászban vártak ránk.”

Ezek a férfiak tehát előre mentek Ázsiába, és Troászban megvárták Pált.

vs. 6. „Mi pedig” - a többes szám első személy itt ismét arra utal, hogy Lukács Pállal volt -, „Mi pedig a kovásztalan kenyerek napja után” - vagyis a páska ünnepe után -, „elhajóztunk Filippiből, és öt nap múlva érkezünk hozzájuk Troászba, ahol hét napot töltöttünk.”

Pál korábban egyszer már elhajózott Troászból Macedóniába. Biztosan emlékeztek, hogy ez akkor volt, amikor Troászban látomása volt Pálnak. Egy macedón férfi állt előtte, és kérte őt, hogy jöjjön Macedóniába. Pál el is hajózott Troászból Macedóniába, és akkor két napig tartott az út. Azonban ugyanaz az út, amelyet azelőtt 2 nap alatt sikerült megtennie, most öt napig tartott. Valószínűleg ellenszelet kaptak, és elképzelhető, hogy nagyon háborgott a tenger.

vs. 7. „A hét első napján pedig, amikor összegyűltünk, hogy megtörjük a kenyeret, Pál prédikált nekik, és mivel másnap már el akart utazni, a tanítást egészen éjfélig meghosszabbította.”

Nagyon érdekes számomra, hogy itt azt írja az Ige, hogy a hét első napján gyűltek össze, hogy megtörjék a kenyeret. Sokan ugyanis, mint pl. az adventisták is, csak a szombat napon való istentiszteletet tartják elfogadhatónak. Azt mondják, hogy a vasárnapi istentisztelet először Konstantin pápa idejében jelent meg. Ez azonban nem így van. Bizonyos jelekből következtethetünk arra, hogy már a korai egyház is, minden valószínűség szerint, vasárnap gyűlt össze, hogy imádják Istent. Itt is azt látjuk, hogy a pogány gyülekezet tagjai a hét első napján gyűltek össze, és akkor törték meg a kenyeret. Náluk a hét első napja a vasárnapot jelentette. Tertullianusz, az egyik egyházatya szerint, mivel Jézus Krisztus számukra a hét első napján, vagyis vasárnap támadt fel, ezt a napot találták a legmegfelelőbbnek ahhoz, hogy összegyűljenek, és megtörjék a kenyeret. Azt látjuk tehát, hogy már jóval Konstantin pápa előtt, Tertullianusz idejében is, a korai egyház tagjai általában a hét első napján, vagyis vasárnap gyűltek össze. Elképzelhető, hogy az a kérdés, hogy melyik napon kell az Urat imádni, a korai egyházban is felmerült, mert Pál két levelében is kitér arra, hogy teljesen mindegy, hogy ki melyik napon imádják Istent. A Rómaiakhoz írt levélben a következőket írja: *„Ez az egyik napot különbnek tartja a másik napnál, az pedig egyformának tart minden napot: mindegyik legyen bizonyos a maga meggyőződésében”* (Rm 14:5). Pál ezzel azt akarja mondani, hogy teljesen mindegy, cselekedjen ebben mindenki a saját belátása szerint.

Amikor a jeruzsálemi apostoli nagygyűlés levelet küldött a pogány hívőknek, és ebben felsorolt néhány dolgot, hogy mitől őrizkedjenek, arról nem ejtettek szót, hogy a hívőknek kötelezően meg kellene tartani a szombat napot. Amikor Mózes 2. könyvében Isten elrendelte a szombat napot, akkor azt is hozzátette, hogy ez egy különleges szövetség jele közte és Izráel között. Ugyanúgy, mint a körülmetélkedés is. A pogányoknak azonban ezt nem kellett betartaniuk. Pál a Kolossébeliekhez írt levelében a következőket írja: *„Senki el ne ítéljen titeket ételért és italért, ünnep, újhold, vagy szombat miatt, hiszen ezek csak árnyéka az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság”* (Kol 2:16). Pál tehát ezzel azt mondja, hogy a szombat nap is árnyéka az eljövendő Krisztusnak. Hiszen miről szólt a szombat nap? A nyugalomról. Azért adta a szombat napot Isten a népének, hogy a népe azon a napon megpihenjen. A szombat nap tehát csak árnyéka az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság. Mert ahogy a Zsidók levelének szerzője is írja: *„Jézus Krisztusban találunk mi megnyugvást.”* A szombat nap tehát csak árnyéka az eljövendő Krisztusnak. Jézus Krisztus a valóság. Ő eljött, és nekünk, az Ő népének Őbenne van nyugalma. Pál tehát azt mondja, hogy *„Ez az egyik napot különbnek tartja a másik napnál, az pedig egyformának tart minden napot”* (Rm 14:5). Én is ilyen vagyok, számomra minden nap az Úr napja. Teljesen mindegy, hogy szombat van vagy vasárnap, minden napot az

Úr kezébe ajánlok, és ilyen szempontból minden nap egyforma számomra. A feleségemnek azonban ez nem igazán tetszik, mert ez a születésnapokra és az évfordulókra is érvényes, és a feleségem azt szokta mondani, hogy az ő születésnapjáról valahogy nem emlékezem meg, amikor azonban nekem van születésnapom, akkor mégiscsak elvárom, hogy egy kicsit különleges legyen az a nap. De hadd mondjam el, hogy ez nem így van. A múltkor is az ő kedvenc helyén vacsoráztunk, amikor nekem volt születésnapom.

A hét első napján tehát összegyűltek, és megtörték a kenyeret, vagyis úrvacsorát vettek. Úgy tűnik, hogy az úrvacsora nagyon elterjedt gyakorlat volt a korai egyházban. Az úrvacsora alkalmával megemlékeztek Jézus Krisztus megtört testéről és kiontott vérééről. Úgy tűnik, hogy a korai egyház tagjai hétről hétre úrvacsorát vettek, és nemcsak istentiszteletek alkalmával, hanem akkor is, amikor valamelyik hívőnek a házában találkoztak. Ez egy nagyszerű gyakorlat volt. Sőt a korai egyház tagjai minden héten szerveztek egy kis szeretetvendégséget is, melynek végén úrvacsorát is vettek. Ez azt jelentette, hogy hétről hétre egy adott napon összegyűltek, mindenki hozott egy kis enni- és innivalót, és együtt ettek. Közösségben voltak egymással, majd a végén úrvacsorát vettek. Különösen nagy jelentőséggel bírhatott ez a szeretetvendégség a rabszolgák számára. Valószínűleg ez volt az egyetlen alkalom a héten, amikor igazán jóllakhattak, és Krisztusban mindnyájan egyek voltak, nem volt különbség rabszolga és szabad között. Szerintem van valami egészen különleges abban, amikor az emberek együtt esznek. Ezáltal közelebb kerülnek egymáshoz. Nem tudom, megfigyeltétek-e, hogy amikor együtt voltunk Izraelben, sokkal közelebb kerültünk egymáshoz, és ebben nagyon nagy szerepet játszott az is, hogy folyamatosan együtt étkeztünk.

Itt Troászban is összegyűltek a hívők a hét első napján, megtörték a kenyeret, Pál pedig prédikált nekik egészen éjfélig.

vs. 8-9 „Elég sok lámpás volt abban a felső szobában, ahol együtt voltunk. Egy Euthikosz nevű ifjú pedig mély álomba merült”

Elképzelhető, hogy szénmonoxidmérgezést kapott, hiszen ha belegondolunk, hogy sok lámpás volt abban a felső szobában, vagyis nagyon sok gyertya égett, a gyertyák füstje pedig elvileg az ablakon át távozott, ahol ez az ifjú ült. Elképzelhető, hogy túl sok füstöt lélegzett be, túl sok szénmonoxid került a szervezetébe, és ezáltal álomba merült.

vs. 9-10 Egy az Euthikosz nevű ifjú pedig, aki az ablakban ült, mély álomba merült, mivel Pál sokáig prédikált, és az álomtól elnehezülve leesett a harmadik emeletről, úgyhogy holtan szedték fel. Ekkor Pál lement, ráborult, átölelte, és ezt mondta: „Ne zajongjatok, mert a lelke benne van.”

Megint egy hatalmas csodának lehetünk tanúi, hogy Isten visszaadja ennek a fiúnak az életét. Érdekes, hogy azt írja itt az Ige, hogy Pál ráborult, és átölelte. Ezzel kapcsolatban eszembe jut az Ószövetségből is egy érdekes történet: Elizeus próféta és a súnémi asszony története (2 Kir 4:18-37). A súnémi asszonynak ugyanis meghalt a fia. Azt írja az Ige, hogy amikor Elizeus odalépett a halott gyermekhez, odafeküdt mellé, rátette száját a szájára, szemét a szemére, tenyerét a tenyerére, tehát mintegy mesterséges lélegeztetést adott a fiúnak, és ahogy így ráhajolt, felmelegedett a gyermek teste (2 Kir 4:34). A fiú életre kelt. Ez Istennek egy hatalmas csodája volt, hiszen már olyan régóta feküdt ott holtan, hogy Isten segítségével nélkül nem lehetett volna életre keltetni. Nagyon érdekesnek tartom azt, amit Elizeus tett, főleg a mai tudásunk fényében, amikor mesterséges lélegeztetést adunk valakinek, vagy éppen szívmasszázszt. Persze ezzel nem azt akarom mondani, hogy Elizeus is ezt tette. Mindenképpen kihangsúlyoznám, hogy Isten hatalmas csodát tett, mert a fiú, akit Elizeus ily módon életre keltett, már jó ideje halott volt. Érdekes azonban azt látni, hogy Pál itt is ráborul erre a fiúra, és átöleli, ugyanúgy, ahogy Elizeus is tette a súnémi asszony fiával.

vs. 11-12 Azután felment, megtörte a kenyeret, evett, és még sokáig, egészen virradatig beszélt hozzájuk, majd útnak indult. A fiút pedig élve hozták fel, és egészen megvigasztalódtak.

Ez az incidens félbeszakította Pál tanítását, de utána még sokáig beszélt hozzájuk, és csak azután indult útnak.

Azt látjuk az Igében is, hogy Isten néha megengedte, hogy csoda folytán valaki újra életre keljen. Tanúi lehetünk ennek Jézus majd Péter szolgálatában is, amikor Péter imádkozott, és életre keltette Dorkászt. De úgy gondolom, hogy ez a csoda sohasem azért a valakiért történt, aki meghalt, hanem azokért, akik ott álltak körülötte, és gyászolták. Itt is azt írja az Ige, hogy „*a fiút pedig élve hozták fel, és egészen megvigasztalódtak.*” Nem azt írja az Ige, hogy Euthikosz vigasztalódott meg, hanem azok, akik körülötte voltak. Amikor tehát Isten valakit visszahoz az életbe, sohasem azért teszi, aki meghalt, hanem azokért, akik gyászolják. Ezt arra az esetre mondom, ha esetleg itt halnék meg köztetek, és már ott lennék az Úrnál, ahol nagyon-nagyon jól érezném magam. Majd egyszer csak azt érezném, hogy a lelkem visszatér a testembe, hunyorogva kinyitnám a szemem, és látnám, hogy ott álltok körülöttem, és kézzel imádkoztok értem, hogy keljek újra életre. Akkor majd ne lepődjétek meg, ha az első reakcióm az lesz, hogy jól behúzóok nektek egyet. Ne feledjétek, hogy amikor imádkozunk valakiért, hogy Isten adja vissza az életét, akkor ez tulajdonképpen nekünk jó. Annak, aki visszatér az életbe, nem lesz jobb, hiszen távol lenni a testtől annyit jelent, hogy ott van az Úrral. Isten tehát az ott jelenlevőkért támasztotta fel Euthikoszt. Azt is írja az Ige, hogy

megvigasztalódtak ennek láttán. Ázsiában az volt a szokás, hogy amikor valaki meghalt, a jelenlévők elkezdtek hangosan sikoltozni. Valószínűleg ez történt Euthikosz halálakor is, és Pál ezért mondta nekik, hogy: „Ne zajongjatok, mert a lelke benne van.” Isten hatalmas csodát tett itt, és életre keltette ezt az ifjút.

vs. 13. Mi pedig előre mentünk, és hajóra szállva Asszoszba utaztunk, hogy ott vegyük fel Pált, mivel így rendelkezett; odáig ugyanis gyalog akart jönni.

Asszosz kb. 30 km-re feküdt Troásztól, ha valaki szárazföldön közelítette meg. Hajóval kerülővel kellett menni, és kb. 45 km távolságot kellett megtenni. Pál tehát gyalog akart Asszoszba menni. Én is nagyon szeretek gyalogolni, egy nagyot sétálni. Sétálás közben tudok a legjobban elmélkedni, mert a séta segít összeszedni a gondolataimat. Amikor egy fontos döntést kell hoznom, séta közben sokkal jobban végig tudok mindent gondolni. Valószínűleg Pál is azért akart gyalog menni, mert szeretett volna sok mindent átgondolni. Pál tehát elhatározta, hogy gyalog megy Asszoszba, és utána ott csatlakozik a többiekhez.

vs. 14-15 „Amikor aztán Asszoszban ránk talált” - vagyis Lukács nem tartott Pállal, hanem hajóval ment -, „felvettük a hajóra, és Mitilénébe mentünk. Onnan tovább hajóztunk, és a következő napon eljutottunk Khiosz elé. Másnap befutottunk Számoszba, az ezt követő napon pedig elmentünk Milétozba.”

Milétoz kb. 40 km-re feküdt Efezustól. Innen követeket küldtek Efezusba, és arra kérték az efezusi véneket, hogy jöjjenek le Milétozba, és itt találkozzanak Pállal.

vs. 16-19 Pál ugyanis már előzőleg úgy döntött, hogy Efezus mellett csak elhajózik, hogy ne kelljen időt töltenie Ázsiában. Sietett, hogy lehetőleg pünkösd napjára Jeruzsálembé érkezzen. Milétozból azután elküldött Efezusba, és magához hívatta a gyülekezet véneit. Mikor azok megérkeztek hozzá, így beszélt hozzájuk: „Ti tudjátok, hogy az első naptól fogva, amelyen Ázsia tartományába léptem, hogyan viselkedtem közöttetek az egész idő alatt: szolgáltam az Úrnak teljes alázatossággal, könnyek és megaláztatások között, amelyek a zsidók celszövési miatt értek.

Pál azt mondja, „Ti tudjátok, hogy az első naptól fogva, amelyen Ázsia tartományába léptem, hogyan viselkedtem közöttetek az egész idő alatt: szolgáltam az Úrnak teljes alázatossággal.” Pál önmagát mindig az Úr szolgájának tekinti. Szerintem tanulnunk kellene tőle. Nagyon fontos ugyanis, hogy mindenki, aki valamilyen szolgálatban vesz részt, folyamatosan azzal a hozzáállással szolgáljon, hogy ő Isten szolgája. Ha pedig én a mi Urunk, Jézus Krisztus szolgája vagyok, akkor mindent az Ő dicsőségére kell tennem. Ne az emberek

csodálatát akarjam kivívni, hanem arra figyeljek, hogy minden, amit teszek, az Ő dicsőségére legyen, tudván, hogy Ő az, aki majd megjutalmaz engem.

Pál azt mondja, hogy: „Ti tudjátok, hogy én teljes alázatossággal szolgáltam az Úrnak, amíg közöttetek voltam.” Szerintem aki nem alázatos, még sohasem találkozott igazán az Úrral. Mert amikor találkozunk az Úrral, rádöbbenünk, hogy mennyire senkik vagyunk, és akkor többé nincs okunk arra, hogy büszkén verjük a mellünket. Ézsaiás próféta ezt írja: *„Uzzijjá király halála évében láttam az Urat, magasra emelt trónon ülve. Palástja betöltötte a templomot... Ekkor megszólaltam: Jaj, nekem!”* (Ésa 6:1,5). Valóban, az ember nem is képes mást mondani, amikor igazán meglátja Istent, csak annyit, hogy: 'Jaj, nekem!' Péter is azt mondta Jézusnak: *„Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!”* (Lk 5:8). Hihetetlenül fontos, hogy meglássuk Istent. Jézus azt mondta, hogy *„Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa”* (Mt 5:3). Ezzel a lelki szegénységgel azonban csak azok rendelkeznek, akik már igazán találkoztak az Élő Istennel. Amikor ugyanis találkozunk ezzel a hatalmas Istennel, elszáll minden büszkeségünk.

Pál tehát azt mondja:

vs. 19. „Szolgáltam az Úrnak teljes alázatossággal, könnyek és megpróbáltatások között, amelyek a zsidók cselszövései miatt értek.”

„Mert a zsidók mindig készek voltak, hogy lecsapjanak rám.”

vs. 20. „Semmit sem hallgattam el abból, ami hasznos.”

Pál teljesen beleöntötte magát az emberekbe, mert az Urat szolgált. Jézus Krisztus szolgáljaként Jézus tőlem is azt kéri, hogy szolgáljam az ő népét. Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy: *„Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki között az utolsó és mindenki szolgálja”* (Mk 9:35). Ő ezt a szolgálattal kapcsolatban mondta tanítványainak. Az tehát, hogy az Urat szolgálom, azt is jelenti, hogy az Ő népét szolgálom. Pál itt az efézusiak felé való szolgálatáról beszél.

vs. 20. Semmit sem hallgattam el abból, ami hasznos, hanem inkább hirdettem és tanítottam azt nektek nyilvánosan és házanként.

Pál Tirannosz iskolájában nyilvánosan tanított, de itt a 20. versben azt írja, hogy nyilvánosan és házanként is hirdette és tanította nekik azt, ami hasznos. Biztos vagyok benne, hogy ez a tanítás Pál esetében azt jelentette, hogy nemcsak szavakkal tanította az embereket, hanem egész életével. Ha ugyanis az életünk nem áll összhangban azzal, amit tanítunk és hirdetünk, akkor az, amit tanítunk, elveszíti az értelmét.

vs. 21. Bizonyoságot tettem zsidóknak is, meg görögöknek is az Istenhez való megtérésről és a mi Urunkban, Jézusban való hitről.

Tehát a megtérés és a Jézusban való hit fontosságát hirdette Pál.

vs. 22-23 „És most, íme, én a Lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálembe, és hogy mi ér ott engem, nem tudom; csak azt tudom, hogy a Szentlélek városról városra bizonyoságot tesz, hogy fogság és nyomorúság vár rám.”

Pál tehát nem tudja, hogy pontosan mi vár rá Jeruzsálemben, csak annyit tud, hogy fogság és nyomorúság lesz majd az osztályrésze.

vs. 24. „De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csakhogy elvégezhessem futásomat.”

Pál tehát azt mondja, hogy: „Nem baj, ha fogságba esek is, én mindezekkel nem gondolok, mert csak egy célom van, hogy elvégezhessem futásomat.” Pál Timóteusnak írt második levelében, melyet közvetlenül azelőtt írt, hogy Néró kivégeztette, lefejeztette, azt írja: „*Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végezetre eltételezt nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró ama napon; de nem csak énnekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az Ő megjelenését*” (2 Tim 4:7-8).

Szegény, szerencsétlen Pál. Milyen kár, hogy nem ismerte a pozitív gondolkodás erejét. Ő szenvedett és meghalt Krisztusért, pedig sok mindentől megóvhatta volna magát, ha tudatosította volna, hogy Istennek az az akarata, hogy ne szenvedjen. Hiszen ha valaki szenved, az csak azért van, mert nincs elég hite, vagy nem elég odaszánt. Szegény, szerencsétlen Pál. Remélem, tudjátok, hogy most csak vicceltem. Én nagyon szeretem Pált, aki bátor, odaszánt ember volt. Rendületlenül ment előre, nem engedte, hogy bármi is elvonja a figyelmét, vagy megakadályozza őt. Csak egy célja volt, hogy elvégezhesse futását örömmel.

Pál tehát azt mondja az efezusi véneknek, hogy elképzelhető, hogy többé már nem találkozunk, mert Jeruzsálembe megyek, és tudom, hogy ott fogság vár rám, és hogy azon túl mi vár, nem tudom.

vs. 24. De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csakhogy elvégezhessem futásomat, és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól kaptam, hogy bizonyoságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.

És mi Isten kegyelmének evangéliuma? Az, hogy Isten szeret téged. Teljesen mindegy, hogy hányszor és miben buktál már el, teljesen mindegy, hogy milyen mélyre süllyedtél a bűnben, Isten akkor is szeret téged. Isten szereti a bűnöst, a bűnt azonban megveti. Mégpedig

pont azért, mert szeret téged, és tudja, hogy a bűn tönkreteszi az életed. Isten ezért küldte Fiát, Jézus Krisztust a világba, hogy magára vegye a mi összes bűnünket, és meghaljon értünk és helyettünk a kereszten. És ha hitünket Jézus Krisztusba vetjük, akkor Ő megszabadít minket a bűn hatalmából. Sőt egy napon, amikor Vele leszünk, a bűn teljesen és tökéletesen eltűnik belőlünk és az életünkből. Ez Isten kegyelmének evangéliuma: hogy mindez az enyém Jézus Krisztusban, nem azért, mert megérdemlem, hanem egyszerűen csak azért, mert Ő szeret engem.

Nagyon fontos, hogy Pál Isten kegyelmének evangéliumát hirdette, mert a természet ugyan megmutatja az embernek Istent, de a természet önmagában nem hirdeti Isten kegyelmét. A természetből nem láthatjuk meg Isten kegyelmét. A természet mindenek előtt Isten hatalmát, bölcsességét és nagyságát hirdeti. A természetből egy olyan Istent ismerhetünk meg, aki szereti a szépet, aki a rend Istene. A természet azonban önmagában nem hirdeti Isten kegyelmének evangéliumát. Ezért hívta el Isten az embereket arra, hogy az Ő kegyelmének evangéliumát hirdessék. És mindez Jézus Krisztussal kezdődött. *„Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság azonban Jézus Krisztus által jelent meg” (Jn 1:17).* Pál is Isten kegyelmének evangéliumáról tett bizonyosságot.

vs. 25. „És most tudom, hogy közületek, akik között jártam az Isten országát hirdetve, többé nem látja arcomat senki.”

Pál tehát úgy érezte, hogy többé nem találkozik majd az efezusi vénekkel. A korai egyház idejében élt történetírók írásaiban azonban találunk utalásokat, amelyek arra engednek következtetni, hogy Pál halála előtt mégis találkozott még egyszer az efezusi vénekkel. Az Apostolok Cselekedeteinek legvégén Pált Rómában találjuk fogságban, ahol éppen arra vár, hogy Néro elé vigyék, és ott megtárgyalják az ügyét. A korai egyháztörténet írásai szerint Néro először felmentette Pált, tehát egy időre szabadon engedték. Persze nem tudjuk pontosan, hogy ezután mi történt Pállal. Bizonyos elképzelések szerint Pál elment újra Efezusba, más elképzelések szerint pedig Pál ekkor Spanyolországba ment, hogy oda is elvigye az evangéliumot. Valami egészen különlegeset találunk a világi történetírók írásaiban is. Biztosan emlékeztek, hogy Jézus előre megmondta tanítványainak, hogy: „Bíróságoknak adnak át titeket, helytartók és királyok elé állítanak titeket énértem, de ez alkalom lesz nektek a tanúságtételre” (Mt 10:18). Jézus arra is bátorította őket, hogy ne féljenek és ne aggódjanak előre, hogy mit mondanak, mert a Szentlélek majd megadja nekik abban a pillanatban a szavakat (Mt 10:19-20). Jézus tehát azt mondja nekik, hogy ez alkalom lesz tanítványainak a tanúságtételre (Lk 21:12). Úgy gondolom, hogy Pál ezt nagyon komolyan vette, és így mindig, amikor bíróság elé

került, helytartók és kormányzók elé hurcolták, megragadta az alkalmat, és bizonysgot tett. Úgy tnik, hogy minél magasabb posztot töltött be az, akinek bizonysgot tett, annál keményebben próbálkozott. Valószínűleg az járt a fejében, hogy ha ez az ember megtérne, milyen sok más emberre lehetne hatással.

Ezt látjuk akkor is, amikor Pál Agrippa király elé került. Teljes erőbedobással hirdeti neki az evangéliumot: „*Hiszel-e, Agrippa király a prófétáknak? Tudom, hogy hiszel*” (Apcsel 26:27). Erre Agrippa leállította Pált, hogy: „*Na álljunk meg Pál, majdnem ráveszel engem is, hogy kereszténnyé legyek*” (Apcsel 26:28). Pál pedig azt felelte, hogy „Igen, bárcsak így lenne”, hiszen Pál tudta, hogy ha Agrippa király befogadná Jézus Krisztust, az csodálatos lenne, hiszen egy rendkívül befolyásos, nagy tekintélynek örvendő ember volt. Hát még mennyivel inkább érezte ezt így Pál, amikor Néró elé vitték. Hiszem, hogy Pál olyan intenzitással hirdette Jézus Krisztust Nérónak, mint még soha. Mert folyamatosan az lebegett a szeme előtt, hogy mennyire csodálatos lenne az, ha Néró megtérne. Érdekes, hogy a korabeli történelmi feljegyzésekből láthatjuk, hogy Néró nem volt egy rossz uralkodó, legalábbis uralkodásának első néhány évében semmiképpen nem. Néró néhány jó dolgot is véghezvitt azokban az években. Eljött azonban az a nap Néró életében, amikor teljesen megváltozott. Onnantól kezdve olyan volt Néró, mintha teljesen kicserélték volna. Egy szörnyeteggé változott. Így is hívták őt abban az időben. Egy szörnyeteg volt, mintha csak megszállott lett volna. Rendkívül érdekes, ezt is a történelmi feljegyzésekből láthatjuk, hogy ez a hatalmas változás Néró személyiségében nagyjából abban az időben következett be, amikor Pál neki bizonysgot tett. Úgy gondolom, hogy Pál olyan keményen hirdette neki az evangéliumot, hogy Néró számára egy most vagy soha helyzet állt elő. És mivel hátat fordított az evangéliumnak, úgy gondolom, hogy megszállta őt egy gonosz lélek, és ezért változott szörnyeteggé. Pált ugyan szabadon engedte, miután meghallgatta, nem sokkal később azonban visszahívta őt Efezusból, és lefejeztette.

Pál tehát azt mondja, hogy úgy érzi, hogy nem találkoznak már többé. Úgy tnik azonban, hogy Pál még egyszer el tudott menni Efezusba, és találkozott a vénekkel.

vs. 26-27 „Ezért bizonysgot teszek előttetek a mai napon, hogy én mindenki vérétől tiszta vagyok. Mert nem vonakodtam attól, hogy hirdessem nektek az Isten teljes akaratát.”

Pál rendkívül fontosnak tartotta azt, hogy Isten teljes akaratát hirdesse, hogy elvégezze azt a feladatot, amit Isten rábízott, és utána nyugodt lelkiismerettel mondhatta, hogy „én mindenki vérétől tiszta vagyok, mert megtettem, amire Isten kért.”

vs. 28. „Viseljete tehát gondot magatokra és az egész nyájra, amelynek őrizőivé tett titeket a Szentlélek, hogy legeltessétek az Isten egyházát, amelyet tulajdon vérével szerzett.”

Isten arra hívja napjainkban is a lelkipásztorokat, hogy legeltessék a nyáját. Sajnos azonban nagyon nehéz napjainkban olyan lelkipásztorokat találni, akik hajlandóak valóban legeltetni a nyáját. Pedig az emberek éhesek Isten Igéjére. A minap is Indianapolisba utaztam, és ott odajöttek hozzám, és kérték, hogy küldjünk hozzájuk valakit, aki Isten Igéjét hirdetni nekik. Elmondták nekem, hogy már öt éve imádkoznak azért, hogy legyen a városukban egy olyan gyülekezet, ahol Isten teljes Igéjét hirdetik. Itt is azt mondja Pál, hogy erre hív el bennünket Isten, hogy legeltessük az Isten egyházát. Péter is azt írja első levelében, hogy: „Legeltessétek az Isten közöttetek levő nyáját” (1 Pt 5:2). Jézus is azt mondta Péternek: „Legeltesd az én juhaimat!” (Jn 21:17). Miért van az, hogy olyan sok lelkipásztor nem tudatosítja, hogy lelkipásztorként az az elsődleges feladata és elhívása, hogy legeltesse Isten nyáját. Ehelyett sokan inkább szórakoztatni kívánják Isten nyáját. Sokan mások pedig kifosztják Isten nyáját.

Miért fontos legeltetni Isten nyáját? Azért mert:

vs. 29-30 Tudom, hogy távozásom után dühös farkasok jönnek közétek, akik nem kímélik a nyáját, sőt közületek is támadnak majd férfiak, akik fonák dolgokat beszélnek, hogy magukhoz vonzzák a tanítványokat.

Nagyon szomorú ezt látni, de mindig ez történik. Amikor Isten elkezd egy nagyszerű munkát, egy szolgálatot, mindig felbukkan valaki, lehet, hogy nem is idegen, aki fonák dolgokat kezd beszélni, és próbál egy külön kis csoportba maga köré gyűjteni tanítványokat.

Pál az Efezusiakhoz írt levelében ezt írja: „Ő adott némelyeket apostolokul, másokat prófétákul, ismét másokat evangélistákul vagy pásztorokul és tanítókul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra, hogy többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszságától” (Ef 4:11-14). Pálnak a legnagyobb szomorúságot éppen azok az emberek okozták, akik farkasként vadásztak a hívőkre. És Pál tudta, hogy mindig vannak és lesznek ilyenek. Ezért mondja a 29. versben, hogy *tudom, hogy távozásom után dühös farkasok jönnek közétek, akik nem kímélik a nyáját, sőt közületek is támadnak majd férfiak, akik fonák dolgokat beszélnek, hogy magukhoz vonzzák a tanítványokat.* Ők nem Isten igéjét tanítják majd, hanem saját elképzeléseiket.”

vs. 31. Vigyázzatok azért, és emlékezzetek arra, hogy három évig éjjel és nappal szüntelenül könnyek között intettelek mindnyájatokat.

Pál három éven keresztül éjjel és nappal szüntelenül könnyek között intette az efezusiakat. Bátorította őket arra, hogy erősödjenek meg az Igében. Mégis tudta, hogy mindig akadnak olyanok, akiket meg lehet téveszteni.

vs. 32. „Most pedig az Istennek és kegyelme igéjének ajánllak titeket, aki felépíthet benneteket, és örökséget adhat nektek a szentek között. Senkinek ezüstjét, aranyát vagy ruháját nem kívántam” - Ó, Uram, adj nekünk több Pált! - „Sőt ti jól tudjátok, hogy a magam szükségleteiről meg a velem levőkéről ezek a kezek gondoskodtak.”

Pál tehát azt mondja az efezusi véneknek, hogy: „Nézzétek csak meg jól a kezemet, hiszen jól tudjátok, hogy kétkezi munkát végeztem. Keményen dolgoztam, hogy gondoskodhassak a magam szükségleteiről, és azokat is elláthassam, akik velem voltak.” Pál azt mondta, hogy „Senkinek ezüstjét, aranyát vagy ruháját nem kívántam.” És miért mondja ezt? Azért, mert tudta, hogy a hamis próféták egyik jellegzetessége, hogy megpróbálják minél inkább kifosztani Isten népét. Minél több pénzre akarnak szert tenni, és ezért a tanításaikban mindig azon van a hangsúly, hogy az embereknek mit kellene adniuk Istennek, nem pedig azon, amit Isten adott nekünk. Óvakodjatok azoktól, akik folyamatosan arról beszélnek, hogy neked mit kellene adnod Istennek! Az Újszövetségben ugyanis nem ezen van a hangsúly, hanem azon, hogy mi mit kaptunk Istentől.

vs. 35. „Minden tekintetben megmutattam nektek, hogy milyen kemény munkával kell az erőtlenekről gondoskodni, megemlékezve az Úr Jézus szavairól. Mert Ő mondta: Nagyobb boldogság adni, mint kapni”

A közelmúltban fejeződött be egy konferencia itt a gyülekezetünkben, amelyet a Maranatha nemzetközi zenei kiadó számára rendeztünk, és a világ minden tájáról érkeztek terjesztők: Európából, Ázsiából, Afrikából. A konferenciát egy közös búcsúvacsorával zártuk le, melyen a konferencia résztvevőinek lehetőségük nyílt arra, hogy mondjanak pár szót a konferenciával kapcsolatban. Nagyon érdekes volt, hogy a felszólalók közül többen is azt mondták, hogy már sok konferencián megfordultak életükben, de ilyen konferenciában még nem volt részük, mert úgy érezték, hogy itt nálunk feléjük szolgáltak, míg más konferenciákon úgy érezték, hogy nekik kell valamit adniuk, hogy belőlük akarnak valamit kicsikarni. Itt azonban úgy érezték, hogy mi nem várunk tőlük semmit, hanem mi akarunk nekik valamit adni, mi akarjuk őket szolgálni. Amikor ezt elmondták nekem, azt válaszoltam: „Látjátok, ez a Golgota filozófiája, mi nem azért vagyunk, hogy nekünk adjanak valamit az emberek, hanem hogy mi adjunk nekik, hogy mi szolgáljunk feléjük. Ezért a hangsúly nem azon van, hogy neked mit kell adnod Istennek, hanem azon, hogy Isten mit adott neked. És ezért olyan fontos, hogy amikor

hétről hétre a rádióban is szolgálunk, akkor az nem arról szól, hogy folyamatosan felhívást intézünk az embereknek, hogy küldjék már el a támogatásukat, mert anélkül csődbe megy a gyülekezet, hanem arról, hogy Isten Igéjét hirdetjük a rádióban, hogy szolgálunk az emberek felé. Évente sokezernyi CD-t ajándékozunk el, és több ezernyi hanganyagot, mert hirdetni akarjuk Isten Igéjét, szolgálni akarunk az emberek felé.

A Christianity Today amerikai keresztény magazinban egyszer egy érdekes levelet olvastam. A levél írója hosszasan írt arról, hogy a gyülekezetükben szerettek volna bizonyos dalokat énekelni, ahhoz azonban, hogy ezeket törvényesen énekelhessék, meg kellett kérdeznük jó pár kiadót, akik fenntartották a dalokra a szerzői jogokat. Amikor azonban megkérdezték a kiadókat, hogy egy-két dalt énekelhetnének-e a gyülekezetben, csupán egy kiadó engedélyezte ezt nekik ingyen és bérmentve, mégpedig a Maranatha kiadó. Amikor ezt olvastam, nagyon megörültem ennek. Pál is ezt mondja, hogy: „Hiszen emlékeztek, hogy az Úr Jézus is ezt mondta, hogy: Nagyobb boldogság adni, mint kapni. És ha eszerint éltek, Isten gondoskodni fog minden szükségletekről.” Isten igenis gondoskodik a mi gyülekezetünkről. Nem kell külön hangsúlyoznunk, hogy mit adjanak nekünk az emberek. Isten mindenről gondoskodik. Jézus is azt mondta, hogy: „Keress először az Isten országát és az Ő igazságát, és minden egyéb megadatik majd neked” (Mt 6:33).

Annyira sajnálom azokat a lelkipásztorokat, akik saját erejükből próbálnak valamit felépíteni. Ha ugyanis valaki a saját erejéből próbál valamit felépíteni, akkor a saját erejéből kell azt fenn is tartania. Ezért az ilyenek folyamatosan hatalmas nyomás alatt állnak. Folyamatosan azon gondolkoznak, hogy esetleg hogyan lehetne az embereket rávenni arra, hogy még egyszer támogassák a szolgálatukat. Pedig Jézustól egy nagyon fontos alapelvet kaptunk: Nagyobb boldogság adni, mint kapni. És ha hajlandóak vagytok ingyen adni, hiszen ingyen kaptátok, akkor Isten gondoskodni fog szükségleteitekről. Hiszem azt, hogy Isten a mi gyülekezetünkön, a Golgotán keresztül is szeretné megmutatni a világnak, hogy ő gondoskodik rólunk, ha hajlandóak vagyunk az Ő alapelveit követni. Sokan mondják rólunk, hogy a Golgota más, és ez így is van, mert egy teljesen más filozófia szerint működünk. Mi nem azt akarjuk, hogy az emberek szolgáljanak bennünket, hanem mi akarunk az emberek felé szolgálni. Azért vagyunk, hogy adjunk, nem azért, hogy kapjunk. És Isten gondoskodik rólunk bőségesen. Hiszen tudunk szolgálatokat támogatni világszerte. Isten annyira jó. Mikor értik meg ezt végre az emberek?

vs. 36. Miután ezeket elmondta, mindnyájukkal együtt térdre borulva imádkozott.

Szinte magam előtt látom Pált és az efezusi véneket a tengerparton, a hajó közelében. Ott ülnek a parton, és Pál beszél hozzájuk, arra bátorítja őket, hogy legeltessék Isten nyáját, hogy vigyázzanak, mert farkasok jönnek majd, és hogy emlékezzenek arra, amit Jézus mondott, hogy nagyobb boldogság adni, mint kapni. És szinte látom magam előtt, ahogy Pál miután ezeket elmondta térdre borul az efezusi vénekkel együtt, és imádkozni kezd. Ezek a férfiak valószínűleg egymás kezét fogva térdre borulva imádkoznak együtt a tengerparton.

vs. 37-38 „Ekkor valamennyien nagy sírásra fakadtak, Pál nyakába borultak, és csókolgatták őt. Különösen azon a szaván szomorodtak el, hogy többé nem fogják őt viszont látni. Azután kikísérték őt a hajóhoz.

vs. 21:1-3 Amikor elbúcsúztunk tőlük, útnak indultunk, és egyenes irányban haladva Kószba érkeztünk; másnap Rodoszba, onnan pedig Patarába. Ott találtunk egy Föníciába induló hajót, beszálltunk, és elhajóztunk. Miután Ciprust megpillantottuk, és bal kéz felől elhagytuk Szíria felé tartottunk, és Tíruszban kötöttünk ki, mert a hajó ott tette ki a rakományát.

Lukács tehát leírja útjukat Milétosztól Tíruszig. Milétosz Libanonban található, és gyakran hallani róla a tévében is az izraeli-palesztin konfliktus kapcsán.

vs. 4. „Felkerestük a tanítványokat”

Tudjátok, olyan nagyszerű dolog kereszténynek lenni, mert bárhová megy is az ember a világban, amint egy másik hívővel találkozni, azonnal otthon érzi magát. Ugyanezt éreztem, amikor hívők között voltam Indianapolisban. De ugyanez lenne New Yorkban vagy bárhol máshol is. Sokszor éreztem már, hogy bár nem ismerem olyan jól őket, mégis szeretjük egymást, mély közösségben tudunk lenni egymással, és valahogy mindannyian érezzük, hogy Krisztusban egyek vagyunk, és otthon érezzük magunkat más hívők között.

vs. 4-5 „Felkerestük a tanítványokat, és ott maradtunk hét napig: ők a Lélek indítására azt mondták Pálnak, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe. Amikor pedig eltöltöttük ezeket a napokat, és elindultunk, hogy utunkat folytassuk, valamennyien elkísértek bennünket feleségükkel és gyermekeikkel még a városon is túl, és a tengerparton térdre esve imádkoztunk.”

Pált tehát ezek a hívők elkísérték egész családjukkal együtt a város határán túl a tengerpartig, és ott mindannyian letérdeltek, felnőttek és gyermekek, és együtt imádkoztak Pállal.

vs. 6-8 „Ezután elbúcsúztunk egymástól, mi hajóra szálltunk, ők pedig visszatértek otthonukba. Hajóutunk végére érve Tíruszból Ptolemaisba jutottunk.” - Ez egy kikötőváros, a mai Akko. - „Köszöntöttük a testvéreket, és ott maradtunk náluk egy napig. Másnap elindultunk

és megérkeztünk Cézareába” - amely a Földközi tenger partján feküdt, Akkótól délre, kb. 35-40 km-re. - „bementünk Fülöp evangélista házába, aki a hét közül való volt, és nála maradtunk.”

Korábban láthattuk, hogy Jeruzsálemben kiválasztottak hét istenfélő férfit, hogy az asztaloknál szolgáljanak, hogy Péterék megmaradhassanak az imádkozás és az ige szolgálata mellett. Fülöp is egyike volt azon hét férfinak, akit kiválasztottak.

vs. 9. „Fülöpnek volt négy hajadon leánya, akik prófétáltak.”

Nagyon érdekes, hogy erre a találkozásra 20 évvel azután került sor, hogy Fülöp elmenekült Jeruzsálemből, amikor nagy üldözés kezdődött a jeruzsálemi gyülekezet ellen. Biztosan emlékeztek, hogy Istvánt megkövezték, és Saul is ott volt a tömegben. Az ő lábai elé tették le István gyilkosai felső ruháikat. Saul is ott állt és egyet értett István kivégzésével (Apcsel 7:58). Az üldöztetés elől menekülve Fülöp először Samáriába ment, ahol hatalmas ébredésnek lehetett tanúja, majd elindult Gázába. Ezen az úton találkozott az etióp kincstárnokkal, aki megtért, majd Fülöp továbbment Azótoszba, végigjárva valamennyi várost, hirdelve az evangéliumot. Végül Cézareába ért, és itt letelepedett (Apcsel 8). És most 20 évvel később Fülöp találkozik Pállal. Pál és Fülöp most már Krisztus gyermekeiként találkoznak, nem ellenségekként, és Pál Fülöp házában száll meg, aki közben letelepedett Cézareában, családot alapított, volt négy hajadon leánya, akik prófétáltak. Bizony idővel változnak az emberek, felnőnek, érettebbé válnak, családot alapítanak, az idők változnak.

vs. 10. Több napon át tartózkodtunk ott, miközben lejött Júdeából egy Agabosz nevű próféta.

Agabossal korábban már találkozhattunk, ő volt az, aki megjövendölte, hogy nagy éhínség lesz az egész Földön.

vs. 11-13 Odajött hozzánk, levette Pál övét, megkötözte vele saját kezét és lábát, és ezt mondta: „Így szól a Szentlélek: Azt a férfit, akié ez az öv, így kötözik meg Jeruzsálemben a zsidók, és pogányok kezébe adják.” Amikor ezt meghallottuk, a helybeliekkel együtt arra kértük Pált, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe. De Pál így felelt: „Miért sírtok, és miért keserítitek meg a szívemet? Hiszen én nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézus nevéért.”

Pál tehát azt mondja, hogy: „Miért próbáltok visszatartani, én nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézus nevéért.” A kérdésem az, hogy vajon Isten akarata volt-e az, hogy Pál Jeruzsálembe menjen? Hiszen azt írja az Ige, hogy Tíruszban például a Lélek indítására azt mondták Pálnak, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe, most pedig Agabosz próféta megjövendöli neki, hogy megkötözik őt Jeruzsálemben a zsidók, és

pogányok kezére adják. Úgy gondolom, hogy a Szentlélek figyelmeztetni akarta Pált, hogy mire számíton majd Jeruzsálemben. A tanítványok azonban ezt úgy értelmezték, hogy Pálnak nem szabad Jeruzsálembe mennie. Hiszem azonban, hogy Isten akarata volt az, hogy Pál Jeruzsálembe menjen, de a tanítványok a figyelmeztetést tiltásként értelmezték, hogy Pálnak nem szabad Jeruzsálembe mennie.

De emlékezzünk csak arra, hogy amikor Pál megtért, Isten azt mondta Anániásnak, hogy menjen az Egyenes utcába, és keresse meg Júdás házában Sault, tegye rá a kezét, és imádkozzon érte, hogy újra láthasson. Amikor Anániás ezt meghallotta, kézzel-lábbal tiltakozott ellene, hiszen tudta, hogy Saul, vagyis Pál, komolyan üldözte az egyházat, ezért nem értette, hogy miért akarja az Úr, hogy elmenjen Pálhoz, aki bizonyára őt is fogságba veti majd. Ekkor az Úr azt mondta Anániásnak: „Menj el, mert választott eszközöm ő, hogy elvigye a nevemet a pogányok, a királyok és Izráel fiai elé. Én pedig meg fogom mutatni neki, mennyit kell szenvednie az én nevemért” (Apcsel 9:15-16). Pálnak valóban sok szenvedésben volt része, de Isten mindig hűségesen figyelmeztette őt előre. Úgy gondolom, hogy azért is figyelmeztette, mert ezzel lehetőséget akart nyújtani Pálnak arra, hogy esetleg elkerülje a rá váró szenvedést, de Pál szabad akaratából Istent akarta követni. Ezért mondta, hogy „Miért sírtok, miért próbáltok visszatartani? Én kész vagyok börtönben ülni az Úrért, sőt kész vagyok meghalni is Jézus Krisztusért.”

Az ilyen embereket, mint Pál, bizony nem lehet egykönnyen megállítani. Emlékeztetek? Korintusban egy éjjel megjelent Pálnak álmában az Úr, és ezt mondta: „*Ne félj, hanem szólj, és ne hallgass, mert én veled vagyok, és senki nem fog rád támadni és ártani neked, mert nekem sok népem van ebben a városban*” (Apcsel 18:9-10). Nemsokára látni fogjuk, hogy Pál hajótörést szenvedett, és közvetlenül a szerencsétlenség előtt felállt, és azt mondta a többieknek, hogy: „*Bizakodjatok, mert egy lélek sem vész el közületek, csak a hajó. Mert ma éjjel elém állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgálok. Ez azt mondta: Ne félj, Pál!*” (Apcsel 27:22-24). Úgy tűnik, hogy Isten hűségesen mindig előre figyelmeztette Pált, mintegy megmutatta neki, hogy miben lesz része. De Pál nem hátrált meg, odaszánt volt. Kész volt akár meghalni is Jézus Krisztusért. Ezért nagyon szeretem Pált, és felnézek rá, mert olyan ember volt, akit nem lehetett könnyen letéríteni az útról. Rendületlenül ment előre, és megharcolta a nemes harcot.

vs. 14-20 Amikor pedig nem hagyta magát meggyőzni, megnyugodtunk, és azt mondtuk: „Legyen meg az Úr akarata!” E napok után felkészültünk, és felmentünk Jeruzsálembe. Velünk jött néhány cézáreai tanítvány is, akik elvezettek egy régi tanítványhoz, a ciprusi Mnázónhoz,

hogy az ő vendégei legyünk. Amikor Jeruzsálemben érkeztünk, örömmel fogadtak a testvérek. Másnap eljött Pál velünk együtt Jakabhoz, ahol a vének is együtt voltak mindnyájan. Köszöntötte őket, majd részletesen elbeszélte, hogy mit tett az Isten a pogányok között az ő szolgálata által. Amikor ezt hallották, dicsőítették az Istent, aztán így szóltak hozzá: „Látod testvérem, milyen sok ezren vannak a zsidók között, akik hívők, és mindnyájan rajonganak a törvényért.”

Érdekes, hogy ezt mondták. Ekkorra már Jeruzsálemben több ezer zsidó tért meg. Vagyis kereszténnyé lettek, de nem szakítottak teljesen a júdaizmussal, hiszen azt írja itt az Ige, hogy mindnyájan rajongtak a törvényért. Hitték, hogy Jézus a Megváltó, de emellett továbbra is ragaszkodtak a mózesi törvényekhez, és a zsidó rítusokhoz. Ezt mondták tehát Pálnak:

vs. 21-24 „Rólad pedig azt hallottuk, hogy Mózesből való elszakadásra tanítod a pogányok között levő zsidókat, és azt mondod, hogy ne metéljék körül fiaikat, és hogy ne a zsidó szokás szerint éljenek. Mi tehát a helyzet? Mindenképpen híre megy annak, hogy megjöttél. Tedd hát azt, amit mondunk neked. Van nálunk négy férfi, akik fogadalmat tettek. Vedd magad mellé őket, végezd el velük együtt a tisztulási szertartást, vállalod a költségeiket, hogy megnyírhassák a fejüket. Így megtudja mindenki, hogy semmi sem igaz abból, amit hallott, hanem magad is megtartod a törvényt, és aszerint élsz.”

A jeruzsálemi gyülekezet igyekezett elkerülni, hogy zavargások támadjanak emiatt. Nagyon sok zsidó ugyanis megtért Jeruzsálemben, elfogadták Jézus Krisztust Megváltójuknak, de továbbra is Mózes törvényei szerint éltek. Úgy tűnik, hogy a jeruzsálemi gyülekezet meggyengült. Túlságosan is arra törekedtek, hogy beleilleszkedjenek a társadalomba, és ennek eredményeképpen meggyengültek. Napjainkban is tanúi lehetünk ennek, amikor egy gyülekezet minden erejével azon van, hogy megfeleljen a világnak, hogy békében, nyugalomban élhessen a világgal. De ha erre törekszik, meggyengül. Jézus és a bűn ugyanis nem fér össze. *„Ezért tehát menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalant ne érintsetek, és én magamhoz fogadlak titeket, Atyátokká leszek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek, így szól a indenható Úr” (2 Kor 6:17-18).* Isten tehát arra hív minket, hogy váljunk külön a világtól, és szánjuk magunkat oda Neki teljesen.

A jeruzsálemi gyülekezet tehát azt mondta Pálnak, hogy „Mindenképpen híre megy annak, hogy megjöttél, mi pedig nem akarunk bajba kerülni. Tedd tehát azt, amit mondunk neked. Van nálunk négy férfi, akik fogadalmat tettek.” A nazírfogadalomról van itt szó, ami azt jelentette, hogy a férfiak leborotváltatták fejüket, majd egy meghatározott idő elteltével újra megtették ezt, és a második borotválás után a hajukat felajánlották Istennek áldozatként.

Eközben egy hetet csak arra kellett szánniuk, hogy ott legyenek a templomban, és Istent imádják. Azonban gyakran ez nehezen volt megoldható külső segítség nélkül, hiszen akkor egy hétig nem volt miből fenntartaniuk magukat. Ezért gyakran kerestek egy gazdagabb embert, hogy szponzorálja őket. Itt tehát Jakabék azt mondják Pálnak, hogy „Legyél te az, aki ezt a négy férfit szponzorálsz most.” Tudjuk, hogy Pál egy nagyon komoly adománnyal érkezett Jeruzsálembe. Érdekes azonban, hogy itt az Ige említést sem tesz arról, hogy ezt megköszönték volna Pálnak. Ehelyett megpróbálják rávenni Pált, hogy meggyőződése ellenére tegyen valamit. És ismét nagy csodálattal nézek Pálra, mert megtette azt, amire kérték. Szerintem Pál itt annak alapján járt el, amit maga is tanított a római levélben: *„Ha lehetséges, amennyire tőletek telik, éljétek minden emberrel békességben” (Rm 12:18)*. Pál nagyszerű ember volt, és nagyon kegyelmes is. Megtette azt, amire kérték, pedig már nem volt a törvény alatt. Ezekben a dolgokban már szabadsága volt, hiszen megismerte Isten kegyelmét.

Úgy tűnik azonban, hogy a jeruzsálemi gyülekezet nem igazán ismerte még Isten kegyelmét, hanem még mindig a törvény által próbálta elnyerni Isten tetszését. Mintha nem ismerték volna fel, hogy Isten szemében megigazultak Jézus Krisztusba vetett hitük által. Pál a Rómaiakhoz írt levelében azt írja a zsidókról, hogy *„Isten iránti buzgóság van bennük, de nem a helyes ismeret szerint. Az Isten igazságát ugyanis nem ismerték el, hanem a magukét igyekeztek érvényesíteni, és nem vetették alá magukat az Isten igazságának” (Rm 10:2-3)*. A zsidók tehát még mindig a mózesi törvények által próbálnak megigazulni. Ez azonban lehetetlen, ugyanis a törvény önmagában nem igazít meg. A pogányok ezzel szemben Jézus Krisztusba vetett hitük által megigazultak. A pogányok felismerték, hogy ez nem cselekedetek által történik, hanem kegyelemből van hit által.

Pált tehát itt megpróbálják rávenni arra, hogy ne a saját meggyőződése alapján járjon el, hanem tegye meg azt, amire kéri, hogy amikor a zsidó hívők kérdezősködni kezdenek, akkor nyilvánvalóvá váljon, hogy Pál is egy törvénytisztelő zsidó. Pál pedig eleget tett ennek a kérésnek. Hiszen azt írja, hogy *„mindenkinek mindenné lettem, hogy mindenképpen megmentsek némelyeket. A zsidóknak olyanná lettem, mint aki zsidó, hogy megnyerjem a zsidókat” (1 Kor 9:22,20)*.

Jakabékat mindenképp előtte az nyugtalanította, hogy Pál a zsidókat a mózesi törvénytől való elszakadásra tanította.

vs. 25. „A pogányokból lett hívőkkel pedig már közöltük azt a határozatunkat, hogy tartózkodjanak a bálványoknak áldozott hústól és a vértől, a megfulladt állattól és a paráznaságtól.”

A pogányokkal kapcsolatban tehát nem aggódtak, hiszen velük kapcsolatban már mindent megbeszéltek, elküldték nekik azt a bizonyos levelet.

vs. 26. „Akkor Pál maga mellé vette ezeket a férfiakat, a következő napon elvégezve velük együtt a tisztulási szertartást, bement a templomba, és bejelentette, hogy mikor telnek le az ő tisztulásának napjai; addig pedig mindegyikükért bemutatják az áldozatot.”

Pál egészen biztosan nem vétekért való áldozatot mutatott be, hiszen erre már nem volt szükség: Jézus Krisztus meghalt a bűneinkért a kereszten. De voltak más áldozatok, amelyeket keresztényként is bemutatathatott. Ott volt például az egészen égő áldozat, amellyel az ember teljesen odaszánta magát Istennek. Vagy például a béke áldozat. A vétek áldozat azonban különbözik ezektől. Keresztényként többé nem volt szükség a vétek áldozat bemutatására, hiszen Jézus Krisztus halála a kereszten volt a végső vétek áldozat.

vs. 27-29 Amikor végéhez közeledett a hét nap, az Ázsiából való zsidók meglátták őt a templomban. Fellázították az egész sokaságot, megragadták, és így kiáltoztak: „Izraelita férfiak, segítsetek! Ez az az ember, aki a nép ellen, a törvény ellen és a szent hely ellen tanít mindenütt mindenkit, sőt még görögöket is hozott be a templomba, és megszenteltelenítette ezt a szent helyet.” Néhányan ugyanis látták vele a városban azelőtt az efezusi Trofimoszt, és azt hitték, hogy Pál bevitte a templomba.

A pogányok ugyanis csak a pogányok udvaráig mehettek be, annál tovább nem, és a zsidók erre egy felirattal is figyelmeztették őket, amely tulajdonképpen azt mondta, hogy „Ha pogányként átléped ezt a vonalat, akkor te vagy a felelős saját halálodért.” Ha ugyanis egy pogány beljebb merészkedett a templomba, a zsidóknak joguk volt azt az embert azonnal megkövezni. Pált tehát látták a városban görögök társaságában, és ezért feltételezték, hogy Pál bevitte őket a templomba, ezzel megszenteltelenítve a szent helyet.

vs. 30-32 Felbolydult tehát az egész város, a nép összecsődült, Pált megragadták, kivonszolták a templomból, és a kapukat azonnal bezárták. Mikor pedig meg akarták ölni, jelentés érkezett a helyőrség ezredeséhez, hogy az egész Jeruzsálem lázong. Ez azonnal katonákat és századosokat vett maga mellé, és lerohant hozzájuk. Amikor azok meglátták az ezredest és a katonákat, abbahagyták Pál ütlegelését.

Jakab korábban ugyan azt mondta Pálnak, hogy sok ezren vannak most már hívő zsidók Jeruzsálemben, akik ugyan rajongnak a törvényért. Hol volt azonban ez a több ezer hívő, amikor Pálnak szüksége volt rájuk? Miért nem segítettek Pálnak, amikor elkezdték őt ütlegelni?

vs. 33-34 Amint az ezredes odaért, elfogatta őt, és megparancsolta, hogy verjék kettős bilincsbe, majd kérdezősködött, hogy ki ez, és mit követett el. De a tömegből ki ezt, ki azt

kiáltotta. Mivel tehát a zajongás miatt nem tudhatott meg semmi bizonyosat, megparancsolta, hogy vigyék a várba.

A vár a templomhegy mellett volt, a templomhegy északnyugati részén.

vs. 35-36 Amikor pedig a lépcsőhöz ért, - lépcső vezetett fel a várba -, valósággal vinniük kellett Pált a katonáknak a tömeg erőszakossága miatt, mert az egész néptömeg követte, és kiáltozott: „Végeztesd ki!”

Ezt kiabálták Jézus keresztrefeszítése előtt is, hogy „Végeztesd ki, feszítesd meg!”

vs. 37-38 Amikor már éppen be akarták vinni Pált a várba, így szólt az ezredeshez: „Szabad valamit mondanom neked?” Az megkérdezte: „Hát te tudsz görögül? Hát nem te vagy az az egyiptomi, aki néhány nappal ezelőtt fellázította, és a pusztába vezette a szikáriusok négyezer emberét?”

Valóban jött egy férfi, egy semmirekellő Egyiptomból, aki maga köré gyűjtött egy csapatot, és elvezette őket az Olajfák hegyére, és ott bejelentette, hogy az ő parancsára leomlanak Jeruzsálem falai. Meg is próbálta szavaival romba dönteni Jeruzsálem falait, de ez nem következett be. Lényeg az, hogy valóban több ezer embert gyűjtött maga köré, és kivezette őket a pusztába, ahol a rómaiak megtámadták őket, és a harcban a legtöbben elestek, az egyiptomi férfi azonban életben maradt. Ezért gondolta az ezredes, hogy most, néhány évvel később, végre sikerült elkapni ezt az illetőt.

vs. 39. Erre Pál így felelt: „Én Tarzusból való zsidó vagyok, Cilicia eme nemes városának polgára.” Vagyis római állampolgár. *„Arra kérek, engedd meg, hogy szóljak a néphez.”*

Hát nem semmi ez a Pál. A dühöngő tömeg ordítva követeli, hogy végeztesse őt ki, ő pedig engedélyt kér arra, hogy szóljon a néphez.

vs. 40. Miután ő megengedte, Pál a lépcsőn állva intett kezével a népnek, és amikor nagy csend lett, héber nyelven így kezdett beszélni:

Attól tartok, ezzel a 21. fejezet végéhez értünk, úgyhogy csak következő alkalommal tudjátok meg, hogy mit is mondott Pál a népnek. Annyit azonban már most elárulok, hogy ennek is zavargás lesz a vége, de majd meglátjuk a következő alkalommal.

Erről jut eszembe, hogy a vasárnapi iskolában, amikor kisfiú voltam, tanítottak nekem egy dalt, ami arról szólt, hogy merjek olyan lenni, mint Dániel. Csak azt sajnálom, hogy valaki nem írt dalt arról, hogy merjek olyan lenni, mint Pál. Mert Pál egy hihetetlenül odaszánt ember volt, aki előtt mindig az a cél lebegett, hogy megtegye Isten akaratát, hogy elvégezze azt a

feladatot, amelyet Isten rábízott. Bárcsak mi is ilyen odaszántan és rendületlenül mennénk előre. Bárcsak az lenne a mi leghőbb vágyunk is, hogy elvégezhessük futásunkat örömmel.

Az Úr áldjon benneteket ezen a héten, vonjon még közelebb Jézus Krisztushoz, és erősítsen meg benneteket. Jézus nevében. Ámen.